

La font Seca

Collbató

Ubicació

Comarca: Baix Llobregat
Lloc/Adreça: Torrent de la Font Seca-camí de les Bateries (muntanya de Montserrat)
Emplaçament
Alçada: A la confluència del torrent de la Font Seca i el camí de les Bateries
752

Coordenades:

Latitud: 41.58032
Longitud: 1.82848
UTM Est (X): 402342
UTM Nord (Y): 4603844

Classificació

Número de fitxa 08069 - 133
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Element arquitectònic
Estil / època: Modern Popular
Segle XVII
Estat de conservació Bo
Protecció Legal
Observacions protecció: Decret 59/1987 (DOGC 827, 10/4/1987)
Accés Fàcil
Ús actual: Sense ús
Titularitat Pública
Titular: Generalitat de Catalunya, Pl. Sant Jaume, 2, Barcelona (08002)
Autoria de la fitxa Assumpta Muset Pons
Data de registre de la fitxa: dv., 25/02/2011 - 01:00

Descripció

La font Seca és una construcció de pedra adherida a la roca, de planta irregular i façana apaïçada. A la part oriental, i penjada a mig aire, hi ha una obertura paredada, emmarcada amb carreus de pedra i amb un arc rebaixat, on hi devia haver la surgència.

Història

La font Seca tenia, i encara té, una llegenda pròpia nascuda, molt versemblantment, de la pugna mantinguda durant segles entre els senyors de Collbató, els romeus i la comunitat montserratina.

La llegenda fou esmentada ja per Alfons el Savi al segle XIII i posteriorment reproduïda per fra Gregorio de Argaiç, el monjo i cronista benedictí, el 1677. Segons la tradició popular, doncs, el brollador s'havia assecat "en pena que los señores del castillo de Collbatón hazían pagar a los monjes y a los peregrinos que venían a visitar la Virgen, un tanto por cada cántaro de agua que allí se sacava. [...] Pero a falta desta substituyó Dios otra fuente franca y libre para los monjes y peregrinos que llaman del Milagro, porque se apareció enfrente de la puerta del monasterio".

Aquestes disputes concorden perfectament amb el clima de tensió que a principis del segle XIII mantenien la comunitat benedictina i els senyors dels castells de la Guàrdia i de Collbató, Guillem de Montserrat i Beatriu de Selfores, pel control de la quadra de Sant Miquel (1211), per on precisament passava el camí de la Costa, i del castell Otger (1213), per una banda, i amb Berenguera i Raimon de Salfores pel dels alous de la Vallmala i la Rubirola (1215), per l'altra. Els litigis no van cessar fins que els monjos es van avenir a pagar-los sengles recompenses econòmiques.

El 1688 Lorenzo Magalotti la qualifica de "grotticella murata".

Bibliografia

ARGAIZ, Gregorio de (1677), La Perla de Cataluña. Historia de Nuestra Señora de Montserrate, Madrid, Imprenta de Andrés García. p. 2;

CABEZA, Joan (1928), Mapa topogràfic de la muntanya de Montserrat, Barcelona, de Enrich, escala 1: 20.000, [2ª edició].

MAGALOTTI, Lorenzo (1933), Viaje de Cosme de Medicis por España y Portugal (1666-1669), Madrid, CSIC, p. 40.

SUÑOL, Gregori (1922), "Cantigues de Montserrat del rei Alfons X, dit el Savi", Analecta Montserratensia, vol. V, p. 361-417.

